



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33. м. Маріуполь. Донецька область. 87515. тел. (0629) 52-53-94. (098) 482-18-54
www.ssu.gov.ua. e-mail: usbu_mariupol_sv@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Дніпро

«06» липня 2024 року

Слідчий слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях лейтенант Косолович Андрій Іванович, розглянувши матеріали кримінального провадження №22023050000003406, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 16.08.2023, за ознаками злочину, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276-279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Тужиліну Володимиру Геннадійовичу, 28.08.1989 року народження, громадянину російської федерації, уродженцю ■■■■■■■■■■

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України, - умисні дії, вчинені з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, за таких обставин:

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою

всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 72 та 73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

В кінці 2013 на початку 2014 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у групи осіб (стосовно яких є окремі кримінальні провадження) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом проведення незаконного референдуму щодо зміни території України та утворення на території Донецької області України псевдодержавного утворення - так званої «Донецької народної республіки» (далі по тексту – «ДНР»), створення на зазначеній території незаконних органів влади.

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у м. Донецьку Донецької області за підтримки керівництва Російської Федерації групою проросійсько-налаштованих мешканців Донецької області видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так названого «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «ДНР» та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам

Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схилення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено так названий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи державної влади ДНР») та силові органи.

Водночас на учасників політичного блоку терористичної організації «ДНР» покладаються обов'язки:

- створення так званих «органів державної влади «ДНР» та організація їх діяльності;

- видача документів, які мають ознаки нормативно-правових актів, від імені нелегітимних «органів державної влади «ДНР»;

- організація та проведення незаконних референдуму та виборів на територіях, підконтрольних «ДНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення Донецької області щодо діяльності терористичної організації «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;

- налагодження взаємодії між лідерами «ДНР», представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, а також дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави України, зокрема протидії правоохоронним органам та силам АТО;

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції, та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх

допомогою дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

– надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ДНР» та для забезпечення їх протиправної діяльності;

– забезпечення учасників «ДНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків.

При цьому, кожний учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області т.зв. «ДНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Утримання частини території Донецької області, взятої під контроль шляхом насильницьких злочинних дій, та досягнення завдання щодо зміни меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України, потребує створення та функціонування на цій території системи органів виконавчої влади в т.зв. «днр».

Вказане в свою чергу та намагання досягти однієї з цілей, а саме створення в очах міжнародної спільноти та місцевих мешканців образу «днр» як легітимного державного утворення, що має власні органи державної влади та місцевого самоврядування, надання легітимності виконавчому процесу, призвело до прийняття представниками окупаційної адміністрації рішення

щодо створення та функціонування так званого «Міністерства транспорту Донецької народної республіки», який би виконував функції органу виконавчої влади в т.зв. «ДНР».

При цьому «Міністерство транспорту Донецької народної республіки», яке розташоване за адресою: Донецька обл., м. Донецьк, проспект Комсомольський, буд. 6А, має чітку структурну ієрархію з розподілом функцій та визначенням членів.

Так, відповідно до п. 1.1. т.зв. «Постановлення Правительства ДНР №103-6 від 22.12.2021 «Об утверждении Положения о Министерстве транспорта Донецкой Народной Республики»» - «Міністерство транспорту Донецької Народної Республіки являється республіканським органом исполнительної влади, реалізуючим державну політику і здійснює функції по нормативному правовому регулюванню, контролю і надзору в сфері пасажирського автомобільного, залізничного, авіаційного, морського, річкового, міського електричного транспорту, дорожнього господарства, забезпеченню безпечної функціонування транспорту, а також в межах компетенції координуючим діяльність в указаній сфері інших органів исполнительної влади Донецької Народної Республіки».

Відповідно до п. 1.3. вказаного «Постановлення» - «Міністерство в своїй діяльності підконтрольно і підотчетно Правительству Донецької Народної Республіки».

Також, відповідно до Розділу V п. 5.1 т.зв. «Постановлення Правительства ДНР №103-6 від 22.12.2021 «Об утверждении Положения о Министерстве транспорта Донецкой Народной Республики»» до структури т.зв. «Міністерства економічного розвитку Донецької Народної Республіки» віднесене наступне – «5.1. Міністерство возглавляет министр транспорта Донецкой Народной Республики, назначаемый на должность и освобождаемый от должности Главой Донецкой Народной Республики по представлению Председателя Правительства Донецкой Народной Республики. При осуществлении своих полномочий Министр подотчетен Правительству Донецкой Народной Республики, а по вопросам, отнесенным Конституцией Донецкой Народной Республики, законами Донецкой Народной Республики к полномочиям Главы Донецкой Народной Республики, и Главе Донецкой Народной Республики».

Громадянин російської федерації **Тужилін Володимир Геннадійович, 28.08.1989 року народження**, перебуваючи на тимчасово окупованій території, а саме у м. Донецьк Донецької області, діючи умисно, добровільно вступив до складу окупаційної адміністрації російської федерації та був призначений т.зв. «Указом Главы Донецкой Народной Республики Д.В. Пушилина № 154 от 16 мая 2023 года», на посаду т.зв. «Міністра транспорту Донецької Народної Республіки» з місцем дислокації за адресою: Донецька

обл., м. Донецьк, проспект Комсомольський, буд. 6А, чим прийняв участь у терористичній організації «днр».

Так, встановлено, що відповідно до т.зв. «Постановлення Правительства ДНР №103-6 від 22.12.2021 «Об утверждении Положения о Министерстве транспорта Донецкой Народной Республики»» до функцій та повноважень Тужиліна В.Г. як на «Міністра транспорта Донецкой Народной Республики» віднесено наступне:

«5.4.1. керує діяльністю Міністерства; 5.4.2. бере участь у формуванні та контролює державну політику у встановлених сферах діяльності Міністерства; 5.4.3. погоджує та подає на розгляд уряду донецької народної республіки, розроблені Міністерством та підвідомчими організаціями проекти нормативних правових актів; 5.4.4. визначає пріоритети роботи Міністерства, підвідомчих організацій, затверджує плани Міністерства; 5.4.5. організує у Міністерстві захист державної таємниці та іншої інформації, доступ до якої обмежений; 5.4.6. за погодженням із заступником голови уряду донецької народної республіки або головою уряду донецької народної республіки затверджує структуру та штатний розпис Міністерства; 5.4.7. затверджує положення про підвідомчі організації, структуру, штатний розпис, кошторис підвідомчих організацій; 5.4.8. в установленому порядку, приймає на роботу та звільняє з роботи, призначає на посаду та звільняє з посади працівників Міністерства, за винятком заступників Міністра; 5.4.9. погоджує призначення на посаду та звільнення з посади заступників керівників підвідомчих організацій; 5.4.10. затверджує плани та приймає звіти про виконання планів робіт Міністерства та структурних підрозділів Міністерства; 5.4.11. призначає проведення службових перевірок та розслідувань щодо перевірки можливих порушень у діяльності співробітників Міністерства та підвідомчих організацій; 5.4.12. приймає рішення щодо проведення перевірки діяльності посадових осіб, структурних підрозділів Міністерства, підвідомчих організацій; 5.4.13. притягує до дисциплінарної відповідальності працівників Міністерства та керівників підвідомчих організацій; 5.4.14. погоджує службові відрядження та відпустки керівникам підвідомчих організацій; 5.4.15. бере участь у розгляді питань на засіданнях Уряду Донецької Народної Республіки; 5.4.16. проводить переговори та підписує міжнародні договори Донецької Народної Республіки в межах наданих повноважень; 5.4.17. вносить на розгляд Уряду Донецької Народної Республіки, Глави Донецької Народної Республіки подання про створення, реорганізацію, ліквідацію підвідомчих організацій, територіальних органів; 5.4.18. скликає та проводить наради з питань, що належать до компетенції Міністерства та підвідомчих організацій; 5.4.19. підписує накази, розпорядження, листи, інші документи Міністерства, відповідним наказом уповноважує на підписання листів, інших документів працівників Міністерства; 5.4.20. розподіляє обов'язки між заступниками Міністра та іншими співробітниками Міністерства; 5.4.21. видає доручення

нормативно-правових актів, однак, відповідно до чинного законодавства України є нікчемними.

Таким чином, Тужилін Володимир Геннадійович, 28.08.1989 року народження, обгрунтовано підозрюється в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.

Слідчий слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

Андрій КОСОЛОВИЧ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Донецької обласної прокуратури

Олександр БЄВАЛОВ

de.07.2024 року

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обгрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано

можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

на представництво Міністерства в органах законодавчої, виконавчої, судової влади, місцевого самоврядування, перед підприємствами, установами, організаціями, а також на укладання (підписання) від імені та на користь Міністерства договорів (угод) та виконання інших дій; 5.4.22. укладає (підписує) від імені та на користь Міністерства договори (угоди); 5.4.23. проводить особистий прийом громадян, встановлює порядок індивідуального прийому громадян іншими посадовими особами Міністерства; 5.4.24. несе персональну відповідальність за виконання покладених на Міністерство завдань та функцій; 5.4.25. виконує інші функції визначені законодавством Донецької Народної Республіки. 5.5. У разі реалізації своїх повноважень Міністерство здійснює такі функції: 5.5.1. підбір співробітників, формування у порядку кадрового резерву, організація підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації співробітників, проходження практики та стажування у Міністерстві іншими особами; 5.5.2. організація планово-фінансової роботи, раціональне використання фінансових та матеріальних ресурсів, забезпечення ведення бухгалтерського обліку; 5.5.3. здійснення нарахування та перерахування заробітної плати, інших виплат працівникам, встановлених податків, зборів, інших платежів; 5.5.4. складання та надання податкової, фінансової, статистичної та інших видів звітності; 5.5.5. забезпечення формування розрахунків-обґрунтувань бюджетних асигнувань на черговий фінансовий рік у розрізі кодів бюджетної класифікації, бюджетного кошторису Міністерства; 5.5.6. укладання договорів на придбання товарно-матеріальних цінностей, надання послуг, виконання робіт; 5.5.7. участь у суді позивачем, відповідачем, третьою особою; 5.5.8. організація ведення діловодства та архіву в Міністерстві; 5.5.9. здійснення заходів щодо створення інформаційних систем у Міністерстві; 5.5.10. організація секретного діловодства та забезпечення виконання заходів режиму секретності у Міністерстві; 5.5.11. здійснення контролю за станом режиму секретності в підвідомчих організаціях; 5.5.12. розгляд скарг на ухвали у справах про адміністративні порушення, винесені підвідомчими організаціями; 5.5.13. здійснення контролю формування та виконання бюджетних кошторисів підвідомчих організацій; 5.5.14. виконання інших функцій, передбачених нормативними правовими актами».

З моменту призначення на посаду та використовуючи надані представниками окупаційної адміністрації РФ владні повноваження,

Тужилін В.Г., діючи умисно, з ідеологічних мотивів, будучи особою, на яку покладено персональну відповідальність за діяльність так званого «Міністерства транспорту днр», реалізовує покладені на «Міністра транспорту днр» функції щодо організації роботи незаконно створеного органу виконавчої влади на території т.зв. «Донецької Народної Республіки».

При цьому, Тужиліним В.Г. в особі т.зв. «Міністра транспорту днр» видаються та підписуються документи від імені нелегітимних «органів державної влади», а саме «Міністерства транспорту днр», які мають ознаки

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення у порядку, передбаченому ст.ст.468-476 КПК України. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

___ годин ___ хвилин __.07.2024

Захисник: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

___ годин ___ хвилин __.07.2024

Повідомлення про підозру здійснив:

Слідчий слідчого відділу 2 управління

(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях

старший лейтенант юстиції



Андрій КОСОЛОВИЧ